

SARA PENNYPACKER

Tehetséges Klementin

Marla Frazee
illusztrációival

Tehetséges
Klementin

SARA PENNYPACKER

Marla Frazee

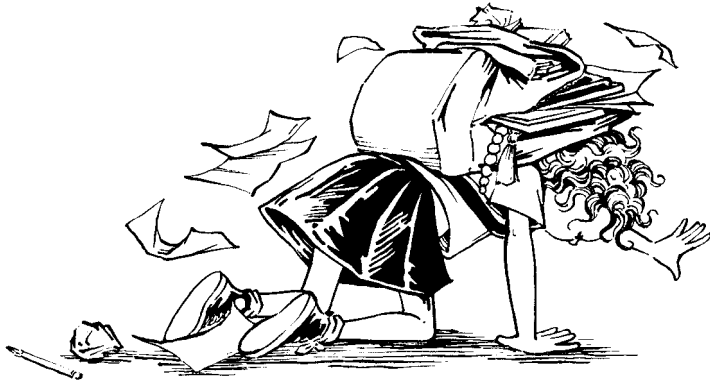
rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2009

*Steven Malknak és
Donna Braynek,
tehetséges ügynökömnök
és szerkesztőmnök,
akik már akkor is tudták,
amikor én még nem.*

– S. P.

*Bátyámnak,
Mark Frazee-nek,
aki bizonyára butaságnak
tartja ezt az ajánlósdit.*

– M. F.

1.

FEJEZET

Észrevettem, hogy a tanárok gyakran összetévesztik az izgalmast az unalmassal. De mikor azt mondta a tanbá, hogy: – Gyerekek, most egy izgalmas rendezvényről fogunk beszélgetni –, azért odafigyeltem.

– Iskolánk gyűjtést rendez a nagy tavaszi kirándulásra – kezdte. – Az elsősök és a másodikosok süteményt árulnak. Az ötödikesek és a hatodikosok autókat mosnak. A harmadikosok meg a negyedikesek pedig... „Ki Mit Tud?” műsort adnak!

Az osztálytársaim olyan hangokat hallattak, mint ha azt gondolnák, hogy a „Ki Mit Tud?” szörnyen

izgalmas hír. Csak én maradtam néma, mivel én tudom, hogy nem az. N-E-M.

Na, jó, rendben. Azért nem is unalmas.

Ekkor Margó osztályfőnöke bukkant fel az ajtóban, mert valami közölnivalója volt a mi tanbánkkal, ami jó dolog, mert így legalább jutott egy percem a gondolkodásra.

– Az öreg nénik és bácsik szívesen paskolgatják a kisöcsém fejét – mondtam, mikor a tanbá visszajött.
– Mi lenne, ha felállítanánk egy bódét, és huszonöt centért bárki paskolhatná? Akkor nem is kellene műsort adnunk!

De mintha meg se hallotta volna. Ha a tanár néz át a gyerek feje fölött, az azt jelenti, hogy Ne Vesztegessük az Időt, viszont ha a gyerek nem hallja meg a tanárt, azt Fegyelmezetlenségnek hívják.

– Gyerekek! – mondta a tanbá. – Az egyik negyedikes már nevet is talált a műsornak! „Tehetségözön, a Csillagok Éjszakája!”

Ez csak Margó lehetett.

– Először is munkacapatot alakítunk a plakátok elkészítésére – kezdte a tanbá.

Az ilyesmitől mindig elfog az a szorongós érzés, és a képzeletemben valaki összevissza firkál egy nagy fekete krétával.

A tanbá meg csak mondta, mondta a munkacapat dolgot. A firkálás egyre hevesebb és gyorsabb lett, már a gyomromban is éreztem. Pontosan tudtam, hogy ez mit jelent.

Feltartottam a kezemet.

– Igen, Klementin? Szeretnél a büfémunkacapat-hoz csatlakozni?

– Köszönöm, nem – mondtam extra udvariasan.
– Szeretnék lemenni az igazgatói irodába.

– Miért? – kérdezte a tanbá. – Most éppen nincs veled semmi baj.

– Csak idő kérdése – mondtam.

A tanbá úgy nézett rám, mintha hirtelen nem is tudná, hogy kerültem az osztályába. De aztán nagyot sóhajtott. – Hát, jó. – Én pedig felálltam.

Kifelé menet észrevettem, hogy az Omaha ikrek biztatóan feltartják a hüvelykujjukat. Jó érzés volt látni, hogy nem vagyok egyedül. Csakhogy az arcuk meg azt tükrözte, hogy: – Hála az égnek, nem én kerültem bajba –, amitől ráébredtem, hogy mégiscsak egyedül vagyok.

Aggodalmasan baktattam végig a folyosón, és aggodalmasan bekopogtam az igazgatói ajtaján.

– Tessék! – szólt Rizsa igi. Mikor meglátott, már nyújtotta is a kezét a tanbá leveléért, amiből megtudhatja, miről kell elcsevegnünk. Jól begyakoroltuk már mi ketten ezt a jelenetet.

De aznap csak leültem, és máris belekezdtem a mondókámba. – Melyik okosabb? A csimpánz vagy az orangután?

– Érdekes kérdés, Klementin – mondta az igi. – Talán majd kérdezd meg a természetismeret tanárt, csak előbb közöld velem, hogy mit keresel itt.

– Az is érdekelne, mi a különbség a *tör* meg a *zúz* között.

Rizsa igi már nyújtotta is az értelmező szótárt.

És én hirtelen már nem is voltam kíváncsi! Ilyen csodás hatásuk van a szótáraknak!

– Nos, mi lenne, ha letennéd a padlóra, és arra raknád a lábadat, ahelyett, hogy az íróasztalomat

rugdosod? – javasolta Rizsa igi. – Úgy veszem észre,
ma nagyon szorgalmas a lábad.

Megfogadtam a tanácsát. Jó tanács volt.

– Köszönöm – mondtam. – Nekem semmihez
sincs tehetségem.

– Tes-sék?! – nézett rám az igi.

– Semmihez sincs tehetségem – ismételtem
meg.

Az igazgató néni rám bámult, aztán bólintott.

– Vagy úgy.

Erre azt mondtam, hogy én akkor végeztem is, és
kiléptem az ajtón.

Mikor leszálltam a buszról, Margó bátyja, Milan, ott ült a házunk előtt a lépcsőn.

– Mi baj, Klementin? – kérdezte mindjárt. Nyilván még a gondterhelt arcomat viseltem.

A kezébe nyomtam azt a hülye cetlit, amit a tanbá küldött velünk haza.

– „Tehetségözőn, a Csillagok Éjszakája! Oszd meg velünk tehetségedet szombat este!” – olvasta Milan. Aztán visszaadta a hülye cetlit. – Szóval, mi a gond?

Közelebb hajoltam – nem túl közel, nehogy azt higgye, hogy a barátnője akarok lenni, ugyanis nem akarok –, és elsuttogtam, mi a gond.

– Nem hallom – mondta Milan.

Mire megint elsuttogtam.

– Most se hallom – mondta Milan.

Így aztán kénytelen voltam ordítva közölni vele, hogy mi a bajom.

– Lehetetlen – mondta Milan. – Mindenkinek van tehetsége valamihez.

– Nekem nincs.

– Énekhez se?

– Énekhez se.

– Tánchoz se?

– Tánchoz se.

– Hangszerhez se?

– Hangszerhez se.

Milan hallgatott egy percig.

– Na és az ugráláshoz...? – kérdezte végül.

– Ahhoz se – válaszoltam.

– Ugrálni mindenki tud – mondta Milan.

– Kivéve engem. – És mindjárt be is bizonyítottam.

– Húha – mondta Milan. Kétszer.

Leültem mellé a lépcsőre. Illetve leestem, mert kicsit szédültem a próbaugrálástól. – Látod? – mondtam. – Még ülni se tudok. Reménytelen.

– Talán mégse. Fel a fejjel! Lehet, hogy nagyon is tehetséges vagy, csak még nem jöttél rá, hogy miben.

Hurrá-képet vágtam. De csak a szám mosolygott.

2.

FEJEZET

Másnap reggel Margó szokás szerint mellettem ült a buszon. Csak most vettem észre, milyen tehetségesen ül: a szoknyáján egyetlen ránc se volt, mintha skatulyából húzták volna elő, a hátizsákjából pedig egy szál papír se kandikált ki.

Erről eszembe jutott, hogy le kellene másznom az ülés alá, hogy összeszedjem a szétszóródott papírjaimat, mielőtt odaérnék a suliba. Az ilyet hívják Jó Szervezésnek.

A következő megállónál felszálltak az Omaha ikerk, és elénk ültek. A nevük Willy és Lilly. Amikor

ezt először meghallottam, megpróbáltam rávenni a szüleimet, változtassák meg az öcsém nevét, hogy rímeljen az enyémmel. – Mit szólnátok Blementinhez? – kérdeztem. – Esetleg Frementinhez vagy Slementinhez?

Nem sikerült felkeltenem az érdeklődésüket, úgy-hogy az öcsémet továbbra is mindenféle zöldségnéven szólítom, mert az rosszabb, mint a gyümölcsnév, márpedig nekem sajnos gyümölcsnevem van.

Lilly hátranézett. – Milyen műsorszámot fogsz előadni a vetélkedőn, Margó? – kérdezte.

– Az a baj, hogy túl sok mindenhez van tehetségem! – sóhajtott Margó. Meglebegettette a két kezét, mintha el akarná hessegetni a tehetségeit, akár a legyeket. – Száz meg száz dologhoz! Képtelen vagyok eldönteni, miben vagyok a legjobb!

Ez bizony igaz. Margó mindenféle különóra jár: klarinétra, balettra, karatéra, úszásra... Fel sem tudom sorolni.

– Mért nem csinálsz mindent egyszerre? – vetetem fel. Persze csak vicceltem. Na, jó, nem volt valami kedves vicc.

Egy valamiben azonban Margó nem volt valami tehetséges. Abban, hogy rájöjjön, mikor viccel az ember.

– Remek ötlet, Klementin! Köszönöm!

Aztán az Omaha ikrekkel órák hosszat hallgathattuk, ahogy Margó hangosan gondolkozik azon, melyik tehetségét melyikkel párosíthatná. Korcsolyázni és harmonikázni talán nem lehet egyszerre. De szteppelni és énekelni gyerekjáték, és ugyanakkor hulahoppozhatna is. Ráadásul, ha a nyakába akasztja a dobot, azt is verheti egyidejűleg. És talán egyet-kettőt cigánykerekezhethetne közben.

– Hé! – csapott hirtelen a homlokára, mint akinek ragyogó ötlete támadt. – Mi lenne, ha *lovagolnék* a színpadon?

– Na, nekem csak egyvalamihez van tehetségem – mondta Willy. – De az nem akármilyen! – És felemelte az ebédes dobozát. – Egy falásra bekapom az ebédemet!

– Azt mindennap megteszed – emlékeztettem.

– De nem a színpadon! – vágta rá Willy.

Aztán megkérdezte, én mivel fogok szerepelni.

– Meglepetés – válaszolta a szám, anélkül, hogy erre felkértem volna. Ami egyébként nem volt hazugság, hiszen ha én jövő hétvégén *bármilyen* is csinállok a színpadon, az jó nagy meglepetés lesz. Főleg nekem.

Aztán úgy összeprézseltem a számat, hogy olyan lett, mintha vonalzóval húzták volna meg, nehogy megint valami meglepetés jöjjön ki belőle.

A suliban a tanbá olyan gyorsan rátért a Tehetségözön témára, hogy azt hittem, ez a szöveg is hozzátartozik a reggeli Hűségeskühhöz.

– Szabadságot és egyenlőséget minden embernek... és tudom, hogy mindnyájunkat nagyon izgat

ez a mi óriási rendezvényünk – mondta. Pedig azt terveztem, hogy addig hipnotizálom, míg el nem felejt. Sajnos, elkéstem.

Szerencsére újabb nagyszerű terv jutott az eszembe. Feltartottam a kezemet.

– Igen, Klementin? Jelentkezni akarsz valamelyik munkacsapatba?

– Mondani szeretnék valamit – válaszoltam. És a kezemmel T betűt mutattam, jelezve, hogy „titkos”.

A tanbá bólintott, én meg kimentem a katedrára. Gyorsan körbekémleltem, látok-e pizzát vagy lekváros buktát, mivel köztudomásúlag a tanárok titokban eszegetnek, mikor a gyerekek nem néznek oda, de nem láttam semmit. Aztán elmondtam, amit kiötlöttem.

– Mi van, ha egy gyereknek semmihez sincs tehetsége? Nem magamról beszélek, nekem annyi van, hogy meg sem tudom számolni. Persze. De mi van, ha valamelyik gyereknek semmihez sincs tehetsége?

– Mindenkinek van valamihez tehetsége, Klementin – felelte a tanbá. – Mindenki jó valamiben.

– De ha van egy gyerek, aki mégse? Ha véletlenül kimaradt? Ha az, aki a tehetséget osztja, egy gyereket

kifejejtett? Nem lenne az a gyerek iszonyú zavarban a vetélkedőn?

– Nos, ez nagyon szép gondolat, Klementin, szép, hogy ilyesmin töröd a fejedet – mondta a tanbá. – Csakhogy...

– Igen, nekem általában ilyen szép gondolataim vannak. Úgyhogy mi lenne, ha elfelejtenénk ezt az egész „Ki Mit Tud”-ot?

– Nos, ezt nem tartom igazán jó gondolatnak. De a biztonság kedvéért kérdezzük meg az osztályt! – Felállt, és így szólt: – Gyerekek, emelje fel a kezét, aki szeretne szerepelni a „Ki Mit Tud”-on!

Mindenkinek a levegőbe szökkent a keze.

– Nos, gondolom, ez eldönti a dolgot – mondta a tanbá. – De azért köszönöm, Klementin.

Na, mindegy. Úgy látszik, tényleg nem volt valami jó ötlet.

Hanem ebben a percben még jobb ötlet jutott az eszembe. Az ilyesmiben eléggé szerencsés vagyok: állandóan jobbnál jobb ötletek jutnak az eszembe, még csak nem is kell hozzá használnom az agyamat.

Naplóírás közben meg is valósítottam a tervemet. Mikor elkészültem, eltakartam az írást, mintha

titokban akarnám tartani. Ez a legjobb módja, ha az ember fel akarja hívni a tanár figyelmét.

Már jött is a tanbá, hogy megnézzze, mit írok. Öszszehúzta a szemöldökét, és közelebb hajolt, hogy még egyszer elolvassa.

– El fogtok költözni ezen a héten?

Gyorsan odabiggyesztettem az elejére, hogy „talán”. Nagyon hasznos szó, mikor az ember nem ragaszkodik az igazsághoz.

– *Talán* elköltöztök?

Bólintottam. A bólintás nem egészen olyan, mint ha hazudna az ember.

– És *talán* hova költöztök?

Erre nem gondoltam.

– Hmmm... – Hümmögés közben körülnéztem, hátha találok valami jó ötletet. És találtam! A táblán lógó térképre mutattam.

– Egyiptomba költöztök? – kérdezte a tanbá ámulva.

Megint bólintottam. Sose lehet tudni.

– Miért? – kérdezte a tanbá. – Talán ott fog dolgozni az apukád vagy az anyukád?

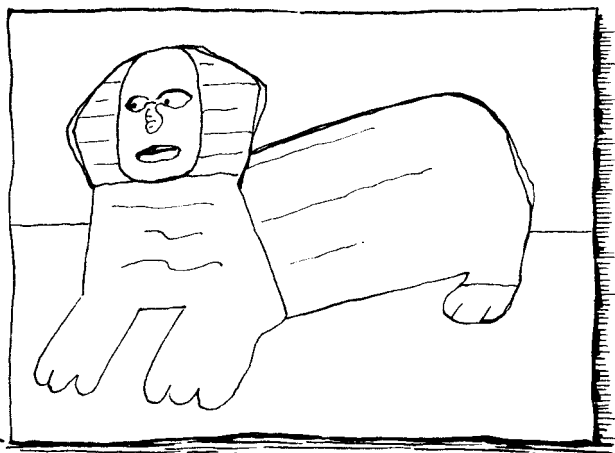
Örültem, hogy ilyen jó indokot talált ki.

– Az apukám valószínűleg új állást kap.

A papám épületgondnok. Ő gondoskodik róla, hogy minden rendesen működjön a házunkban, amelyben sok lakás van. Tavaly a ház társasházzá alakult. Ami azt jelenti, hogy a lakásokat mostantól fogva öröklakásnak nevezik, és aki benne lakik, az nem bérlő, hanem tulajdonos. A papám szerint némelyik lakó kicsit meg van zavarodva, és azt hiszi, nemcsak az öröklakás a tulajdona, hanem a papám is. Nem mondhatnám, hogy el van ragadtatva ettől az egész átalakulástól.

– Azt hiszem, valamelyik piramisnak lesz a gondnoka! – mondtam.

És a kartonpiramisra (vagyis gúlára) mutattam, amit Willy Omaha csinált. Ha én csináltam volna, annyi oldala lenne, amennyinek lennie kell. De

nekem a szfinxet kellett rajzolnom, ugyanis ha más próbálta volna megrajzolni, inkább hasonlítana tücsökhöz, mint szfinxhez.

Ha én rajzolok valamit, mindjárt tudja mindenki, hogy mi az. Én tudniillik máris híres művész vagyok. Ha rajzversenyt rendeznének, azon bezzeg én nyerném meg az összes díjat. És az olyan buta díjakat, mint fél tucat tányéralátét vagy egy tubus autófényező kence, nem is vinném haza.

– Nem igazságtalanság, hogy a vetélkedőkön nincsenek rendes díjak, mint például gorillák vagy tengeralattjárók? – kérdeztem a tanbát.

Mintha a falnak beszélnek. Nem is figyelt rám.

– Az édesapádat áthelyezik egy *piramisra*? Talán archeológus az apukád, Klementin?

– A papám épületgondnok. És azt mondja, manapság minden ház társasházzá alakul. Már semmi sincs biztonságban. A Nagy Piramis száznegyvenhat és fél méter magas. Vagyis akkora, mint egy ötvenemeletes ház. Jó sok öröklakás férhet el benne.

– És az édesapád azoknak lesz a gondnoka?

– *Lehet*, hogy azoknak lesz a gondnoka – helyesbítettem. – Jó sok munkával járna. Portásokat kell felfogadni, meg gondoskodni róla, hogy a liftek rendszeren működjenek. Vagyis hát én nem leszek itt a...

– *Liftek*? A Nagy Piramisban?

– Igen. És ő tiltja majd meg a lakóknak, hogy a tetőn grillsütést rendezzenek. Ez is a munkájához tartozik. Vagyis hát én sajnos nem vehetek részt a „Ki Mit...”

– Nem rendezhetnek grillsütést a Nagy Piramis tetején?!

– Bizony. És ő írja ki, hogy „Szíveskedjenek a szemetet minden csütörtökön kihelyezni!” Szóval én sajnos nem vehetek részt a...

De a tanbá csak megveregette a fejemet.

– Ha nem lennél, Klementin, téged ki kellene találni. – Azzal jót nevetett, és otthagytott.

Meg kellene tiltani, hogy a tanárok kinevessék a tanulókat.

3.

FEJEZET

Mikor leszálltam a buszról, megláttam a papámat, amint éppen a borostyánt vagdosta a ház meg a járda között. Még egy metszőolló hevert mellette a járdán. – Már elmúltál nyolcéves, Prücsök. Elég nagy vagy ahhoz, hogy rád bízhasam az ollót.

Hát fogtam az ollót, bár egyáltalán nem szeretem a hegyes meg szúrós dolgokat, és nekiálltam én is borostyánt metszeni.

A papám két perc múlva megszólalt: – Nagyokat hallgattál tegnap vacsoránál. Valami baj van?

Szerettem volna elmondani, hogy semmiféle tehetségem nincs a „Ki Mit Tud”-hoz. De épp abban a pillanatban futott be a felsősök sulibusza, és Milan szállt le róla. Mindjárt oda is jött, és megkérdezte, mit csinálunk.

– Meg kell kicsit rendszabályozni ezt a borostyánt – mondta a papám. – Olyan gyorsan nő, hogy belepi a járdát, és eltakarja valamennyi ablakot, ha meg nem nyirbálom egy kicsit.

Milan ledobta a hátizsákját. – Hűha! – mondta. – Mi van, ha a Red Sox baseballcsapat egyik tagja erre téved, és belebotlik a borostyánba? És lerokkan az egész idényre? Aztán leshetjük, hogy a csapat mire megy a bajnokságban, vagy éppenséggel a világbajnokságon!

– A lakók éppenséggel nem erre gondoltak, mikor felkértek, hogy nyírjam meg a borostyánt – mondta a papám –, de szerintem ez sokkal fontosabb szempont! Mi lesz, ha a csapat be se kerül a bajnokságba?!

– Azzal odanyújtotta Milannak az ollót. – Besegítesz?

– Be hát! – mondta Milan. Már vette is el a papámtól az ollót. – Kösz!

Milan buzgón nekilátott nyirbálni a borostyánt, a papám meg letelepedett a téglafalra, hogy pihenjen egy kicsit. És közben a baseballról társalogtak.

Bostonban lakunk, és Milannak mániája a Red Sox baseballcsapat. Alig várja, hogy ő is bekerülhesen. Ha valaha férjhez megyek, ami persze eszemben sincs, nekem is Red Sox-tag lesz a férjem, de persze nem Milan, hiszen ő nem a barátom. És a meccseken én is kapok majd ingyen hot-dogot. – Láttál már telitalálatos meccset? – kérdezte Milantól a papám. – Én egyszer láttam, a másodosztályú csapatnál. Álomszép volt.

– Milyen az a telitalálatos meccs? – érdeklődtem.

– Amikor a dobójátékos minden menetben betalál
– magyarázta Milan.

– Ejha! – mondtam. – Vagyis összesen nyolcvanegy találat a mérkőzésen?

Milan csak bámult rám, látszott, hogy fejben igyekszik megszorozni az ütések számát.

– Sose vesződj! – mondta neki a papám. – Klementin nagyon tehetséges matematikából.

– Húha! – mondta Milan, már harmadjára. – Király! – És odébbállt, de közben folyton a fejét ingatta.

Látszott, hogy nem hiszi el, hogy ilyen jól számolok, és mindjárt ellenőrzi a dolgot a zsebszámológépén.

A papám felvette az ollót, és újra nekilátott a nyírásnak. – Na, szóval – kezdte rá megint –, minden rendben, Prücsök?

– Azon gondolkodtam, mi lenne, ha elköltöznénk.

– Elköltöznénk...? – bámult a papám.

– El – bólintottam. – Azon gondolkodtam, hátha új állást kapsz. Egyiptomban.

– Hogy én... új állást kapok? Egyiptomban?

Bólintottam.

– Pénteken.

– Nos, ez elég fura. Nem. Emiatt ne aggódj! A leghatározottabban állíthatom, hogy nem költözzünk Egyiptomba pénteken. Sőt, egyáltalán nem tervezzük, hogy bármikor bárhová elköltözzünk.

Még egy darabig nyirbáltuk a borostyánt. Aztán megint támadt egy jó ötletem.

A papám szerint nagyszerű érzékem van ahhoz, hogy érdekes dolgokat vegyek észre. Szerinte ebben én vagyok a mester, ő meg csak a kisas. De szerintem ő is igazán jó benne. Már persze felnőtt léte.

Megkérdeztem, találkozott-e mostanában valami jobbfajta tehetséggel.

– Ezt hogy érted?

– Nem olyan hétköznapi dologra gondolok, mint az éneklés vagy a tánc vagy valamilyen hangszer. Az tiszta unalom. Arra vagyok kíváncsi, láttál-e mostanában valami igazán különleges mutatványt.

– Lássuk csak! Ma reggel a parkban láttam, amint két srác horgászbottal ereget sárkányt. Méghozzá nagyon jól! – mondhatni: tehetségesen.

Ezt sajnos színpadon nehéz lenne előadni.

– És mit láttál még?

– Hát, szóval... hazafelé jövet egy nő ment előttem. Hóna alatt a pudlija, a táskája, kezében egy

pohár kávé, és közben telefonon beszélt. Kész bűvészmutatvány.

A bűvészkedés tényleg érdekes.

– Kösz, papa – mondtam.

Aztán bementem. Szerencsére mindjárt meg is találtam mindent. A mamám táskája ott volt a rajzasztalon, mellette egy fél pohár kávé. A telefon az ágyam alatt – biztosan Zöldbab hagyta ott, mert az tuti, hogy én nem. Aztán megkerestem Hamvas Csillogást, és felkaptam.

Oké, a kiscica nem pudli. Erre mondják azt, hogy „jobb híján”.

Higgyétek el, nem könnyű annyi mindent tartani egyszerre. És mielőtt még mindent feldobhattam volna a levegőbe, hogy telefonálhassak, Hamvas Csillogás meglátott az ablakon át egy madarat. Kiugrott a karomból, a többi cucc pedig leesett.

És egyszeriben megtanultam, mi a különbség a *tör* és a *zúz* között. Ami összetört, könnyebb

Többszörös díjnyertes,
kedves, vidám
olvasmány
kisiskolásoknak!

Az Év Legjobb Könyvének választották az alábbiak:
a *Child* magazin, a *Nick Jr.* magazin, a *Publishers Weekly*
és a *School Library Journal*

A harmadikos Klementin a csúcson érzi magát – na, jó, nem mindig. Amikor osztályfőnöke bejelenti, hogy „Ki Mit Tud?”-ot rendeznek, Klementin pánikba esik. De hiszen neki semmihez sincs tehetsége! Nem tud énekelni, se táncolni, és semmiféle hangszeren nem játszik. Még csak *ugrándozni* sem tud igazán jól. És ha ez nem elég, Klementin tökéletes legjobb barátjának, Margónak annyi mindenhez van tehetsége, hogy már fel sem tudja sorolni...

„Az energikus, fantáziadús Klementint megértő és türelmes szülőkkal áldotta meg a sors. Számíts rá, hogy a gyermeked hangosan fog kacagni a történetein!” – KIRKUS REVIEWS

„Klementin különlegesen szemléli az életet, tévedhetetlen, ha bajba kell kerülni, és nagyon viccesen fejezi ki magát” – PUBLISHERS WEEKLY

1 999 Ft

ISBN 978 963 245 127 5

9 789632 451275

NYOLCÉVES KORTÓL AJÁNLJUK!

Könyvmolyképző Kiadó